

เทศน์เช้า วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว! ตั้งใจฟังธรรมนะ เรามานี้เรามุ่งแสวงหาธรรมะกัน การแสวงหาธรรมะ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม คนที่มีเขavnปัญญาขนาดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รื้อค้นอยู่ ๖ ปี การรื้อค้นอยู่ ๖ ปี ทำแสนทุกข์แสนยากมาด้วยกัน ทำทุกกริยา ทำต่างๆ เพราะเข้าใจว่าทำสิ่งนี้แล้วจะได้ธรรมะๆ เสร็จแล้วทำสิ่งนั้นขนาดไหนมันก็ไม่ใช่ เพราะมันเป็นธาตุ เป็นธาตุคือธาตุ ๔ ดิน น้ำ ไฟ...ดิน น้ำ ลม ไฟนะ มันมีธาตุรู้ ธาตุรู้คือหัวใจ ธาตุรู้สันตติที่มันเกิดดับๆ

คำว่า “เกิดดับ” สันตติมันเร็วมาก แล้วมันเกิดดับ ขณะที่ว่ามันเกิดดับนะ แต่มันมีพลังงานอันที่ว่าเป็นสิ่งที่จิตได้สำนึก นี่ความเป็นไปมันผูกพันมา มันเวียนตายเวียนเกิดมา แล้วเรามาฟังธรรมๆ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราแสวงหากัน ถ้าเราแสวงหานะ เราแสวงหาด้วยความรู้สึกนึกคิดใจ ความรู้สึกนึกคิดเป็นจิตเป็นนิสัยของคน ถ้าจิตนิสัยของคนพยายามแสวงหาด้วยความพอใจ ความชอบใจของตัวเอง ถ้าด้วยความพอใจ ความชอบใจของตัวเอง จิตเห็นไหม ถ้าสิ่งใดพอใจชอบใจก็ว่าสิ่งนั้นถูกต้อง สิ่งใดที่มันขัดดอกขัดใจ สิ่งนั้นไม่ถูกต้อง

แต่ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำทุกกริยา อดอาหารอยู่ ๔๕ วัน ขนร่วงหมดคนะ ทำสิ่งนั้น ว่ามันไม่เป็นความจริง ไม่เป็นความจริง แต่ถ้ามันเป็นความจริงนะ เวลาจะเอาความจริงขึ้นมา ถ้าเอาความจริงขึ้นมา เวลาทำทุกกริยาขนาดไหน สิ่งนั้นถ้าเราพยายามฝืนใจเรา พยายามฝืนใจคือการฝืนกิเลส แต่การฝืนกิเลสถ้ามันไม่มีครูบาอาจารย์ที่รู้จริง มันฝืนกิเลสมันจะฝืนกิเลสไปไหนละ แต่ถ้าเป็นความพอใจ ความพอใจมันไปพอกพูน พอกพูนให้เราพอใจ แล้วถ้าปฏิบัติธรรมตามความพอใจ มันเอาความพอใจมาจากไหน เอาความพอใจจากไหน

นี่เราเป็นชาวพุทธใช่ไหม เราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สัจธรรมๆ ธรรมะคือความว่าง คือความสุขความสบายของเรา เป็นข้อเท็จจริงของเรา วิมุตติสุขๆ เราแสวงหากัน แสวงหากันมันเป็นการคาดเดาไปทั้งนั้นแหละ ถ้าเป็นการคาดเดาไปทั้งนั้น เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ของเราเริ่มต้น เริ่มต้นตั้งแต่ทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบ ถ้าใจมันสงบเข้ามา เวลาปัญญามันเกิดขึ้น เวลานั้นก็ปฏิบัติขึ้นมา เวลาปัญญา ถ้าจิตมันสงบขึ้นมา จิตมีฐานขึ้นมา เวลาปัญญาเกิดขึ้น มันจะเกิดมหัศจรรย์นะ ทำไมความคิดอันนี้ ปัญญาอย่างนี้ทำไมมันคิดดีมีขนาดนี้ ทำไมมันถอดถอนความลึกลงในหัวใจขนาดนี้ นั่นเพราะอะไร? นั่นเพราะจิตใจมันเป็นธรรม

จิตใจเป็นธรรมหมายความว่าสมาธิธรรม ถ้าสมาธิธรรมมันจะคิดดีเข้าไปถึงใจ แต่โดยความรู้สึกนึกคิดของเรา ความรู้สึกนึกคิดมันมีกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ตัณหาความทะยานอยาก เวลาคาดหมายธรรมๆ ก็คาดหมายกันไป คาดหมายกันไปแล้วก็แข่งขัน ความแข่งขันนะ เวลามันแข่งขัน เวลากิเลสกับธรรมมันแข่งขันในใจ คู่แข่งขันอันนี้ดีมากเลย เพราะว่าเวลากิเลสมันครองหัวใจ มันมีแต่ความทุกข์ความยาก ถ้าเราทำความสงบของใจเข้ามา เรามีสติปัญญาขึ้นมา เวลาธรรมครองใจขึ้นมา มันจะมีความสุข ความปลาบปลื้ม ถ้าเป็นการแข่งขันระหว่างกิเลสกับธรรมในหัวใจของเรานี้ดีมากเลย แต่ถ้าเป็นการแข่งขันภายนอก ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก

การแข่งขันจะไปแข่งขันเอากับใคร ไปแข่งขันทำไม เรามาทำไม เรามาเพื่ออะไรเพื่อวาง เรา มาเพื่อถอดเพื่อถอนใช่ไหม ถ้าเรามาเพื่อถอดเพื่อถอน มันก็ต้องถอนในหัวใจของเราสิ เรื่องภายนอกมันเป็นเรื่องของคนอื่นเขา อย่างเช่นวัดวาอาราม เวลาเขาแต่งตั้งพระสังฆาธิการ แต่งตั้งเจ้าอาวาส ต้องแต่งตั้งโดยสมเด็จพระสังฆราช ถ้าเกิดอธิกรณ์ในวัดนั้น ถ้ามีสิ่งใด ให้ช่วยดู ช่วยเป็นผู้จัดแจงในวัดนั้น เขามีเจ้าอาวาส เขามีคนมีตำแหน่งหน้าที่ของเขา ฉะนั้น คนทำหน้าที่ของเขา ก็ทำตามหน้าที่ของเขา เราไม่มีหน้าที่ เราไปแบกรับทำไม ไปแบกรับสิ่งนั้นให้มันเป็นการแข่งขันมา ให้มันแบกหามขึ้นมาแล้วก็มาเป็นความทุกข์ความยาก แล้วความทุกข์ความยากในใจของตัวก็บอกอันนี้พอใจๆ พอใจเพราะอะไร เพราะมันได้บริหารจัดการข้างนอกไป แต่ถ้าบริหารข้างนอก มันจัดการมาทำไม จัดการมาทำไม แล้วเวลาหัวใจตัวเองทำไมไม่จัดการ

ถ้าหัวใจตัวเองจัดการขึ้นมาซะ มันจะมีสติปัญญาเข้ามา ถ้ามีสติปัญญาเข้ามา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำทุกรกิริยา ทำทุกรกิริยา คิดว่าคนเราเกิดมา ความรู้สึกนึกคิดของเรา นี่แหละ ทำทุกรกิริยาขึ้นมา กิเลสมันจะต้องตายไปด้วย ถ้าทำทุกรกิริยา กิเลสมันจะกลัว กิเลสมันเอาสิ่งนั้นมาอย่างไร ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าเวลาอดอาหาร เราตถาคต

ห้ามอดอาหาร ห้ามอดอาหารเพราะอะไร เพราะกิเลสมันยุมันแห่ กิเลสมันเอามาล่อมาลวงนะ คนบอกว่าถ้าอดอาหารนี้ดี คนตายเป็นแพเลย

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าห้ามอดอาหาร พอห้ามอดอาหารไป คนก็ภาวนากันไป มันก็ทุกข์มันก็ยากใจใหม่ พอทุกข์พอยากขึ้นมา เวลากินอึมันนอนอุ่นขึ้นมา นั่งที่ไรก็สัปหงกโงกวง ทำอะไรไม่สมความปรารถนาใจใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ถ้าใครอดอาหารเพื่อเร่งความเพียร ใครอดอาหารเพื่อชำระล้างกิเลส ใครอดอาหารเพื่อเร่งความเพียร เราตถาคตอนุญาต”

นี่อนุญาตเพราะมันเป็นอุบาย ใครอดอาหารมาเป็นอุบายวิธีการ เป็นอุบายวิธีการ ใครอดอาหารเป็นวิธีการ เราตถาคตอนุญาต มันเป็นขั้นออกทุกข์ใจ ถ้าขั้นออกทุกข์ สิ่งใดก็แล้วแต่ที่เราจะต่อสู้กับกิเลสมันก็มีเครื่องมือเครื่องมือแตกต่างกันไป เวลาคนไปหาหมอ คนที่เจ็บไข้ได้ป่วยธรรมดา ไปถึงโรงพยาบาล เขาดูแลรักษาแล้วเขาก็กลับ คนที่เจ็บไข้ได้ป่วย อาการหนักขึ้นมา เขาต้องเข้าห้องผ่าตัด ถ้าใครเข้าห้องผ่าตัด โดยเฉพาะโรคเขาต้องทำเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไปเหมือนกัน

นี่ก็เหมือนกัน กิเลสอย่างหยาบๆ เราก็ต่อสู้กับมัน กิเลสอย่างหยาบๆ มันจะไม่ยอมทำ มันจะดื้อ มันจะดิ่ง เรามีขันติ มีความอดทน มีการต่อสู้กับมัน แต่เวลาเรามีขันติ ความอดทน ความอดทนมาขนาดไหนแล้วมันก็ยังเอาไม่ได้ มันก็ยังสัปหงกโงกวง เราก็อดนอนผ่อนอาหาร ผ่อนอาหาร อดอาหาร มันเป็นวิธีการเท่านั้น เป็นวิธีการแล้วมีปัญญาขึ้นมา ปัญญา มันก็แยกแยะขึ้นมา นี่ใจ เพราะกินอึมันนอนอุ่นก็นั่งสัปหงกทุกที นี่ปรารถนาอยากจะได้ถึงสิ้นสุดแห่งทุกข์ ทำอะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จสักที

มันมีปัญหาเพราะมันเทียบเคียง พอปฏิบัติไปแล้วเวลามาเทียบเคียงว่าทำไมมันทำได้ ทำไมคราวนั้นมันทำได้ ทำไมคราวนี้ทำไม่ได้ พอทำไม่ได้ เวลาใครผ่อนอาหารแล้วบางที่มันก็ดี ผ่อนอาหารไปแล้วกิเลสมันก็เอาอันนี้พลิกแพลงมา มันก็มาล่อมาลวง เห็นไหม “จะตายแล้วแหละ คนเขาเกิดมา ทางวิทยาศาสตร์ คนเราก็ต้องมีอาหารเป็นการดำรงชีวิตเป็นธรรมดา แล้วเรามีสติปัญญาแค่ไหน เราจะมาอดอาหารนี้ อย่างนี้มันไม่คิดเกินเลยความจริงไปแล้วหรือ”...“เออ! จริงนะ” มันก็ซาอ่อน

แต่เวลาถ้าสติมันดี เรามีความรู้ตึกนึกคิด มันจะหิวมันจะกระหายขนาดไหนเราก็รู้ของเรา กำลังเรามีมากน้อยขนาดไหน ถ้ากำลังเรามีมากน้อยขนาดไหน เรายังต่อสู้ไปได้ เรายังอดทนไป

ได้ อุดหนุนไปเพื่ออะไร? อุดหนุนไปเพื่อไม่ให้มันจี๋หัวใจ เอาชนะตนเองไง เอาชนะตนเองให้ได้ ถ้าชนะตนเองได้ มันก็เป็นประโยชน์กับเรา ถ้าเอาชนะตนเองได้ มันก็รวมลง เพราะมันเอาอะไร หลอกก็ไม่ได้ สิ่งใดหลอกก็ไม่ได้ ถ้าหลอกไม่ได้ ถึงที่สุดแล้วสังขารมันเกิดขึ้นตามความเป็นจริง สัพเพ ธมฺมา อนุตฺตา สภาวธรรมเกิดขึ้น มันเป็นความจริงขึ้นมา มันก็เป็นของมันตามความเป็นจริง ความเป็นจริงมันก็ทิ้งทีหนึ่ง เห็นไหม มันก็ประสบความสำเร็จสักทีหนึ่ง ความจริงเราชนะที่เราได้ เราปฏิบัติเพื่อเรา

ฟังธรรมๆ เรียกเรื่องสัตว์ทั้งหลายมาฟังธรรม ฟังธรรมก็ฟังธรรมนี่ไง ถ้าใจมันเป็นธรรมขึ้นมา ใจมันสงบขึ้นมาแล้ว นี่ไง ฟังธรรมด้วยความคุ้นเคยจากภายใน แต่ถ้าฟังธรรมจากข้างนอก ครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ว่าการให้ฟังก็เป็นสมบัติของท่าน ถ้าสมบัติของท่าน จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ใจดวงที่ประพฤติปฏิบัติมาแล้วมันก็มีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา ถ้าใจที่ไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ เวลาสัญญาที่จำๆ กันมา มันก็เป็นการเล่าเรื่อง เล่านิทาน ถ้าเล่านิทาน ถามว่าท่านเห็นจริงหรือเปล่า “อืม! ก็ได้ฟังมาอย่างนี้”

นี่ก็เหมือนกัน เวลาศึกษาขึ้นมา ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้มาอย่างนี้ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่ามาอย่างนี้ แต่ถ้าครูบาอาจารย์ท่านทำของท่านมาเอง นี่ไง จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง เราทำของเราเอง ทำไปอย่างนี้ ทำไปอย่างนี้ ผลมันจะไปอยู่ข้างหน้า อย่างนั้น นี่ผลยังไม่ถึง เห็นไหม “มันจะเป็นจริงได้อย่างไร จะเป็นจริงได้อย่างไร” นี่เราก็ต้องมีสติปัญญาของเรา ต่อสู้กับเรา เพื่อประโยชน์กับเรา ถ้าประโยชน์กับเรา มันเป็นความจริง นี่หน้าที่เราอยู่ที่นี้ เรามาเพื่อประพฤติปฏิบัติธรรม เรามาปฏิบัติธรรม เราไม่ใช่บริหารจัดการ ถ้าใครบริหารจัดการก็ไปสร้างวัดสร้างวา บริหารจัดการกันเองก็ได้ ที่ไหนก็มี ไปเลย นี่เขาก็สร้างเอาไว้แล้ว พอสร้างไว้แล้ว นู่นก็ไม่พอใจ นี่ก็ไม่ดี นั่นก็ไม่สมความปรารถนาซักอย่างหนึ่ง แล้วสมความปรารถนามันสมความปรารถนาของใครล่ะ? มันสมความปรารถนาของกิเลสใช้ไหม แต่ถ้ามันสมความปรารถนาของธรรม

คุณสิ เวลาหลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มั่น เห็นไหม นี้อยู่ในป่าในเขาขึ้นมาเหมือนเศษคน คำว่า “เศษคน” พออยู่ในป่าในเขาขึ้นมา มันมีอะไรตอบสนองความพอใจของตัวเองบ้างล่ะ อยู่ในป่าในเขามันได้อะไรมา มันได้อะไร เพราะใครมาอยู่ในป่าในเขาล่ะ เพราะเราอยู่ในป่าเขาเพราะเราตั้งใจมา เราตั้งใจมา เราเป็นศากยบุตรพุทธชินโรส องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกบวชแล้วให้อยู่

รุกขมูล เราก็มาศึกษา มาประพฤติปฏิบัติให้มันเป็นความจริงของเราขึ้นมา นี่สัตว์ป่ามันอยู่ในป่า
เผ่าพันธุ์มัน ถ้าคนไม่ไปล่ามันนะ มันไม่สูญพันธุ์หรอก

นี่สัตว์ป่าที่มันจะสูญพันธุ์เพราะคนไปล่ามันเท่านั้นแหละ สัตว์ป่ามันยังอยู่ในป่าของมัน
ได้ แล้วนี่เราเป็นมนุษย์ เราฉลาดกว่าสัตว์ เราเข้ามาป่าเขาก็เพื่อมาค้นหาตัวเราเอง ค้นหาใจเราเอง
เรามาอยู่ป่าอยู่เขาไม่ใช่อยู่แบบสัตว์ สัตว์มันอยู่ป่าอยู่เขาขึ้นมาเพราะมันดำรงชีวิต สัตว์ป่ามันก็หา
อาหารในป่าในเขาของมัน แต่นี่เราเป็นพระ เราบวชมาเป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส เรามีบาตร เรามี
บริขารของเรา เราจะเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง เราบิณฑบาตที่ไหนมันก็ล้นมาทุกทีแหละ แล้วทำไมเรา
ต้องมาอยู่ป่าละ ทำไมเราไม่บิณฑบาตอยู่ในบ้านในเมืองที่มันอยู่สุขสบายละ

สุขสบายมันก็เผลาสนใจนี่ไง สุขสบายขึ้นมา สุขสบายก็หล่อเลี้ยงกิเลสใจ นี่เรามีอุปัชฌาย์
เรามีธรรม เราบวชมาปฏิบัติคุณธรรม กับธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รุกขมูล
เสนาสน์ เรอบวชแล้วเรองอยู่รุกขมูล เรองค้นหาตัวเอง เวลาไปอยู่ป่าอยู่เขา โลกเขามองว่าเป็น
เสขคน แต่คำว่าเสขคนนั่นแหละ เทวดาไปฟังเทศน์หลวงปู่มันตลอดเวลา เสขคน ทำไมเทวดา
อินทร์ พรหมเขายกย่องบูชา ไอ้คนมองไม่เห็น ไอ้คนมองแต่รูปแบบภายนอก สิ่งใดก็ต้อง
สะดวกสบายๆ เอาสะดวกสบายมาจากไหน สะดวกสบายของกิเลส เอามาทำไม เอามาทำไม

ไม่ต้องมาทำ! เขาทำของเขาได้ทั้งนั้นแหละ ถ้าเขาทำของเขา เขาหาอย่างนี้ เขามาหาของ
อย่างนี้กัน ถ้าเขามาหาของอย่างนี้กัน เขาหาเพื่อประโยชน์กับเขา ถ้าประโยชน์กับเขามันก็เป็นจริง
ขึ้นมา มันก็เป็นไปได้ใช่ไหม แต่ถ้ามันจะหาอย่างนั้นที่ไหนมันก็มี มันก็ไม่จำเป็นต้องไปหาหรอก
อยู่ที่ไหนมันก็มีอยู่แล้ว แต่ที่เขาหาหานี้มันก็ต้องมีความขัดแย้งในใจมันเรื่องธรรมดา ขัดแย้งอะไร
ในใจ? ก็ขัดแย้งกิเลสใจ อะไรในหัวใจของตัว กิเลสจะไม่ไปจับต้องมันเลยหรือ กิเลสในใจนี้จะ
ดูแลมันตลอดเวลาเชียวหรือ แล้วเวลาจะมาตัดแปลงมันทำไม่ได้ จะมาตัดแปลงจะมาแก้ไข ทำ
ไม่ได้ จะตัดแปลงแก้ไขมันก็มา เห็นไหม คุณติ เวลาพระเราก็มีข้อวัตร ไครบวชใหม่ๆ นะ จิตใจมา
จากโลก เขาเรียกว่านิสัยมันยังไม่ได้ไง เขาเรียกว่านิสัยมรธาวาส เวลาเข้ามาที่นี่นิสัยสมณะ สมณ
สารูป สมณสารูปของเขา เขาต้องรักษาของเขา ถ้ารักษาของเขา เขาต้องฝึกนะ

นี่หลวงตาก็ทำแบบนี้ หลวงปู่เจี๊ยะก็ทำแบบนี้ พุทฺโธทั้งวันเลย พุทฺโธๆ อยู่กับพุทฺโธ เพราะ
อะไร เพราะจิตใจมันจะเป็นโลก นี่เราดำรงชีวิตทางโลกมา แล้วอยู่ดีๆ เราต้องมาสงบเสงี่ยม เรา
ต้องมาสมณสารูป แล้วจิตใจมันคืนอยู่ภายใน พุทฺโธๆ ทั้งวันเลย หลวงตาท่านบอกว่าท่านพุทฺโธ

ทั้งวันตลอดทุกวินาที ท่านมีสติพุทธโศ ยึดอย่างเดียว พุทธโศอย่างเดียวเลย อยู่กับพุทธโศ เรื่องของคนอื่นไม่เกี่ยวเลย พุทธโศจนเอาใจไว้ในอำนาจของเราได้ จนจิตมันสงบได้

ถ้ามันจิตสงบได้ นี่มันมาจากความเพียรชอบ ความเพียร ความวิริยะ ความอดุสาหะ ถ้ามันทำที่นี้ แล้วมันภาวนาที่นี้ ข้างนอกมันก็จบ สิ่งข้างนอกมันเป็นที้อาศัย นี่ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา ก็เพราะเหตุนี้ ผู้บวชใหม่ๆ มาจะเป็นอย่างนี้ทั้งนั้นแหละ บวชใหม่ๆ มา มันเป็นนิสัยฆราวาส เขาเรียก “ฆราวาสธรรม” ฆราวาสธรรมนะ อะไรที่ทำงานเขาก็ว่าสิ่งนั้นดีงาม สิ่งนั้นดีงาม นั่นธรรมของฆราวาส ถ้าธรรมของพระนะ ธรรมของนักปฏิบัตินะ มันอีกชั้นหนึ่งเลย

ถ้าอีกชั้นหนึ่ง สิ่งต่างๆ นี่มันเป็นแค่ปัจจัยเครื่องอาศัย สิ่งที่ยึดปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้าเราจะเอาความจริงๆ นะ คุณติ พระฉันข้าว เขาเรียกว่าทำกตกิจ มันเป็นงานอันหนึ่ง กตกิจ เวลากินนี่กตกิจ เวลากินนี่ให้สำรวมระวัง ในเสขียวัตร ให้ทอดตาลงต่ำ ให้มองเฉพาะในบาตรของตัวเอง อย่าถ่อไปข้างนอก เวลาเอาข้าวใส่ปากแล้วอย่าเคี้ยวดังจู้บๆ จีบๆ ชคน้ำแกงอย่างดังซูดๆ ซาดๆ เสขียวัตรมันมีหมด นี่มันก็มีของมันทั้งนั้น เสขียวัตรเขาสอนไว้หมด สอนแม้แต่กิริยาทั้งหมด นี่กิริยาของพระแล้วกิริยาของพระ ถ้ามันคัดแปลงนะ มีสติปัญญาขึ้นมา มันจะย้อนกลับมา ย้อนกลับมาถ้ามันสงบเสงี่ยมจากภายในนะ ข้างนอกมันก็สงบเสงี่ยม นี่ไง กิริยาเขามองกันที่นี้ ถ้ากิริยาเขามองกันที่นี้ นะ มันจะไม่ไปยุ่งกับใครหรอก

นี่เวลาหลวงตาท่านภาวนาของท่านนะ เวลาจักรมันหมุนนะ อยู่กับใครไม่ได้ อยู่กับใครไม่ได้ ท่านอยู่กับใครไม่ได้เลย เพราะอะไร เพราะมันหมุนตลอดเวลา แม้แต่จะฉันข้าว ท่านบอกฉันข้าวนะ ท่านพูดเป็นอุปมา เป็นบุคลาธิษฐาน บอกว่าถ้ากิเลสมันมานะ ท่านจะผลัดบาตรทิ้งเลย กิเลสอยู่ไหน จะฆ่ากิเลสก่อนแล้วค่อยกลับมาฉัน นี่ขณะเวลาจะฉันข้าวนะ เราจะทำสิ่งใดอยู่ มันมีสติพร้อมใจ ถ้ามันมีสติพร้อมใจนะ นี่มันอยู่กับใครไม่ได้ แม้แต่จะฉันข้าว กิเลสมาจะผลัดบาตรออก จะไปสู้กับกิเลสก่อน แล้วคิดดูสิเวลาจักรมันหมุนขึ้นมา มันจะไปยุ่งกับใคร

นักภาวนาเขาคุยกันที่นี้ ถ้าใครมาอยู่วัดอยู่บ้านนะ แล้วสงบเสงี่ยม รักษาใจของตัวเอง แล้วไม่ไปยุ่งกับใคร คนนั้นมีแว่วว่าจะเป็นนักภาวนา ถ้านักภาวนามานะ แจ๋ๆๆ ไม่มีประโยชน์หรอก ไม่มีประโยชน์ มาทำไม ไม่มีประโยชน์อะไรเลย แต่ถ้ามาแล้วรักษาใจของตัวเอง หน้าที่ของตัวเองก็ดูแลใจของตัวเองเท่านั้นแหละ มันไปยุ่งเรื่องของคนอื่นก็มีคนเขาดูแลรักษาอยู่แล้ว มีอะไรก็

บอกเขาสี บอกผู้ที่รักษาว่าคนนั้นเป็นอย่างไ คนนี้เป็นอย่างไร มันก็ใช้ได้ไง แต่เนี่ยมันทำอะไรกันล่ะ มันทำอะไรกัน

นี่ถ้ามันทำอย่างนั้นแสดงว่ามันส่งออกไป ตาม่องไปเอาแต่เรื่องของชาวบ้าน โลกธรรม ๘ เรื่องของคนอื่นนี่รู้ไปหมด แต่เรื่องในใจตัวไม่รู้ เรื่องคนอื่นนี่รู้ไปหมดเลย แล้วเรื่องคนอื่นมันเกี่ยวอะไรกับเราล่ะ เวลาจิตสงบ จิตเขาสงบหรือจิตเราสงบ เวลาเกิดปัญญา เกิดปัญญาที่ใจเราหรือปัญญาที่ใจเขา เวลาเกิดสติ เกิดสมาธิ มันเกิดที่ไหน มันเกิดที่ไหน มันเกิดที่คนมาบอกใช้ไหม มันเกิดที่ไปสูมหัวกันแล้วมันเกิดใช้ไหม มันเกิดที่ใจหรือมันเกิดที่ไหน ถ้ามันเกิดที่ใจนะ คนเกิดที่ใจ ทรัพย์สมบัติ ใครมีเงินมีทอง เห็นไหม กลัวคนจะเห็น กลัวคนจะขโมย รักษาอย่างดีเลย แล้วคนที่ มีสติขึ้นมา มีสมาธิขึ้นมา มันยิ่งกว่านั้น

มึงไปพูดเถอะ พูดคนเดียวเท่านั้นแล้วกลับไปภาวนา ไม่มีสิทธิ์หรอก จบ ถ้าจิตสงบแล้ว ไปไ่มันะ อู้หุย! จิตเป็นอย่างนั้น จิตเป็นอย่างนั้น กลับไปภาวนาไม่ลง ไม่มีทาง ถ้าจิตของใครดีนะ มันจะรักษา ไม่ไปยุ่งกับใครเลย โช้! ในสังคมกรรมฐานเขารู้กัน ใครรักษาภริยาทอดตาลงต่ำ แล้วรักษาตัวของเขาดตลอดเวลา นั่นละคือนักปฏิบัติ ถ้าใครยังแแต่อยู่นั้นนะ ไอ้เนี่ยนักหาเรื่อง แส้ไปทุกเรื่อง แล้วทำไมต้องแส้ แต่ถ้ามันเป็นความจริง มันจะดูแลใจเข้ามา

มันไม่ใช่หน้าที่ อย่งไรก็ไม่ใช่หน้าที่ คนที่เขามีหน้าที่ เขามีอยู่แล้ว คนที่เขาจะสร้างวัดขึ้นมา เขาได้สร้างคนของเขาขึ้นมาไว้พร้อมหมดแล้ว เรามาเราก้มาเพื่อปฏิบัติเท่านั้นแหละ ไม่ได้มาเพื่ออย่างอื่นเลย แล้วถ้าปฏิบัติเรื่องของตัวเองมันก็จบ ทำไมไม่ปฏิบัติเรื่องของตัวเอง เรื่องของตัวเอง ทำให้ถูกต้องดีงามมันก็จบที่นั่นละ นี่เพราะศีล สมาธิ ปัญญามันเกิด มันเกิดที่ใจของเรา มันไม่ได้เกิดที่อื่น ไม่ได้เกิดที่อื่นหรอก

นี่ถ้ามัน ชมมสากจณา เวลาจะคุยสนทนาธรรมกัน มันก็สนทนาธรรมเป็นครั้งเป็นคราว แล้วสนทนาธรรม ถ้ามันเป็นธรรมจริงๆ นะ มันเป็นประโยชน์ไง ธรรมโอสธ ถ้าธรรมโอสธ คุณคนเจ็บไข้ได้ป่วยเขาต้องการธรรมโอสธใหม่ ทุกคนต้องการทั้งนั้นแหละ แล้วถ้าธรรมโอสธ หมายถึงว่าเขาได้ทำของเขาแล้ว มันประสบเป็นความจริงของเขา “อืม! อันนี้จริง” เหมือนกับยาที่ว่าได้รับ อย. ยาที่เขาได้ทดสอบแล้ว เขาได้พิสูจน์แล้ว นี่มันถึงเป็นยาที่รักษาโรคได้ ยาที่ดีได้ นะ เขายังไม่ได้ทดสอบ ทดสอบกับมนุษย์ก่อน ก็ร้อยก็พันคน แล้วมีผลข้างเคียงอย่างไร จน อย. อนุญาตแล้วสิ่งนั้นถึงจะให้ใช้กับการรักษาไข้ได้

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าใครประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วเป็นความจริงขึ้นมา เออ! นี่ไง ธรรมโอสธ ที่เขารักษาใช้ได้จริง รักษาได้จริง สิ่งนั้นใครไม่ต้องการ ถ้าเป็นยาที่รักษาใช้ได้จริงใครก็ต้องการ แต่ถ้าเป็นยาที่เอ็งยังไม่ได้ทดสอบเลย ยาที่ยังไม่ได้อะไรเลย ไอ้นี้วิปัสสนิกมันก็เลยขึ้นไป มันไม่มีประโยชน์หรอก ไม่มีประโยชน์หรอก แล้ววุ่นวายมาก วุ่นวายมาก เอาแต่ตัวเออะ เอารักษาตัวให้ได้ ถ้ารักษาตัวได้ อันนั้นเป็นความจริง

ที่รับไว้ก็รับไว้ให้ปฏิบัตินะ ไม่ได้รับไว้เป็นอย่างอื่นเลย งานเราก็มีอยู่แล้ว เรามีคนของเราอยู่แล้ว เรายังปวดหัวกับเรื่องคนมาดูแลในวัดนี้ เราปวดหัวมาก แต่เราก็ทำเพื่อไม่ต้องการให้ใครมาปฏิบัติแล้วมารับผิดชอบ มาแบกหามให้เหนื่อยยาก สิ่งที่เราทำกันอยู่นี้เพราะเรื่องกังวลใจ เรานักปฏิบัติ เรารู้ ถ้าเป็นกังวลใจ เกิดนิรวรณ เกิดต่างๆ มันจะปฏิบัติไม่ได้หรอก ฉะนั้น เอ็งมานี้เอ็งภาวนาไปเลย รับประกันได้ว่าที่วัดนี้เขามีผู้รับผิดชอบหมดแล้ว แล้วเขาดูแลกันไป เขาจะทุกข์จะยากขนาดไหน ไอ้นี้เป็นทุกข์ยากด้วยอาบเหงื่อต่างน้ำ ด้วยแรงงาน แต่ไอ้เวลาทุกข์ยากทางใจ เราต้องการตรงนั้นไง ใครทุกข์ยากทางใจแล้วถอดถอนเสียหนามในใจ ธรรมโอสธ ธรรมมันเป็นแบบนี้ไง

ธรรมนี้เขาเอาไว้ถอดถอนหนามในใจนักปฏิบัติ แล้วศาสนทายาท ศากยบุตรพุทธชิโนรส ศาสนามันจะมีคุณธรรม มันมีคุณธรรมที่นี้ มีคุณธรรมที่ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นได้ถอดถอนหนามของท่านแล้ว ท่านได้ถอดถอนหนามของท่าน ท่านถึงได้มาสอนพวกเราถึงวิธีการถอดถอนหนาม แล้วเราเป็นนักปฏิบัติขึ้นมา เรามีหนามในหัวใจอยู่กันเต็มหัวใจเลย แล้วเราไม่ทำ ศาสนามันจะมีคุณค่าที่ไหน

ศาสนามันเจริญ มันเจริญที่ไหน? มันเจริญในหัวใจที่ปฏิบัติ สงบเสงี่ยม แล้วดูแลใจของตัว รักษาใจของตัว ถอดถอนหนามในใจของตัว นั่นศาสนทายาทจริงๆ แล้วอย่างนี้ อย่างนี้ต่างหากล่ะทุกคนจะวิ่งไปหาใจ ทุกคนจะเข้าไปหาธรรมโอสธอย่างนี้เพื่อหาของจริงกัน แต่ไอ้เที๊วแล้ว นี่ไม่มีประโยชน์หรอก ไม่มีประโยชน์ ไร้สาระ เอวัง